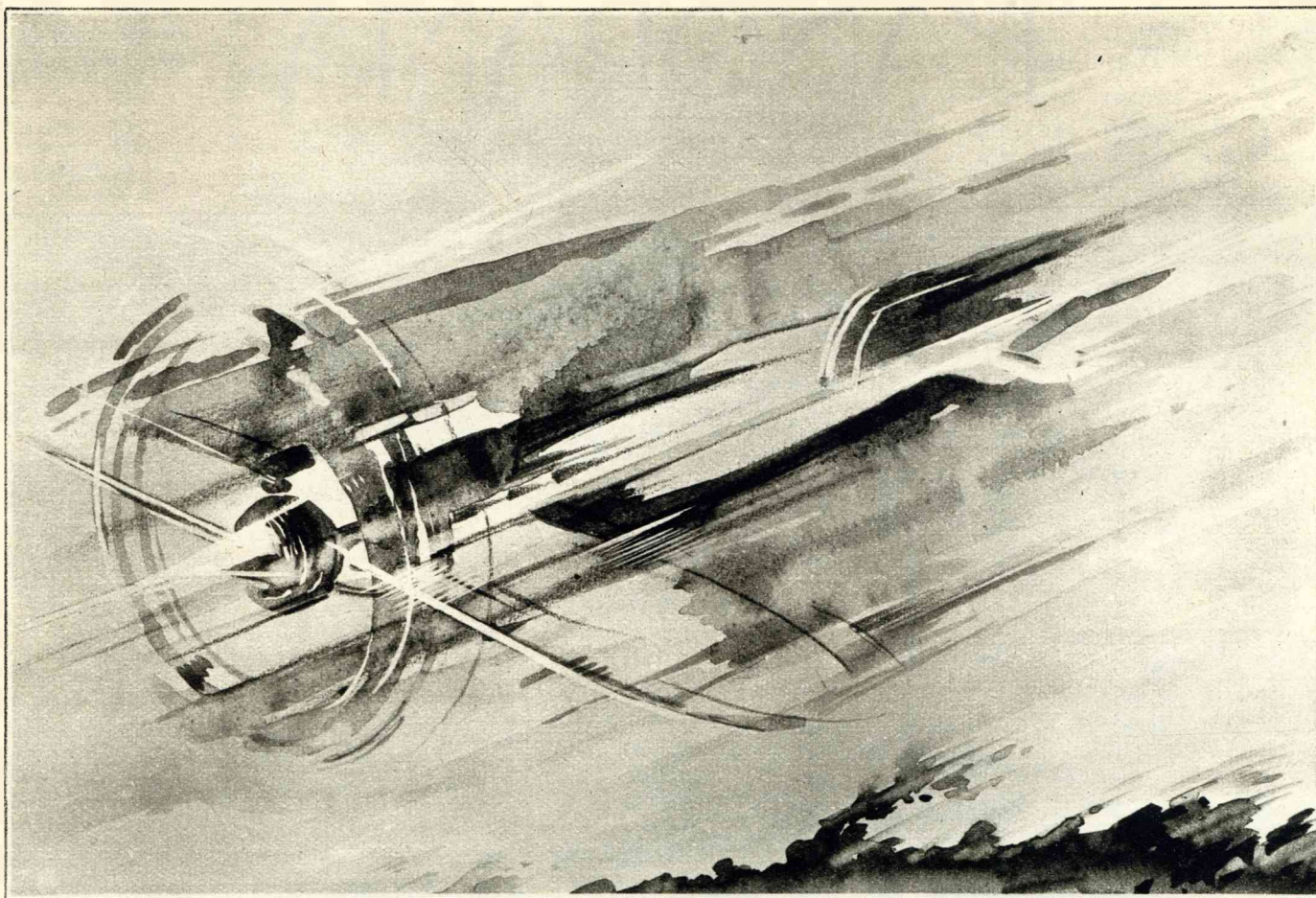

De snelle Reis

DOOR A. M. GORDON

BERLIJN-NEW-YORK
IN EEN
HALF UUR

Om één uur precies, geen seconde vroeger of later, zou de stratosphere voor de vlucht naar Amerika opstijgen. Wij waren ongeveer een half uur vroeger op het Tempelhofer vliegveld, omdat een der beamtten van de „Union for Aerial Travel” ons eenige inlichtingen zou geven, welke bij de eerste reis met een stratosphere voor de passagiers noodig zijn. Het vliegtuig, dat wij uit de verte op het veld zagen staan, geleek veel op een gewone aeroplane; alleen de schroef was van een eenigszins anderen vorm.

De beamt van den specialen inlichtingen- en persdienst verklaarde de verschillende onderdeelen van het vliegtuig, de veiligheidsmaatregelen, de instrumenten voor verwarming en ventilatie, enz. Al deze apparaten vertoonden veel gelijkenis met die in een onderzeeër. Gedurende de vlucht wordt de deur van de cabine gesloten met lederen kabels en stevige moeren. De ruiten, gemaakt van een vreemd soort grijs glas, laten slechts weinig licht door, zoodat het elektrische licht ook overdag moet branden. In de cabine zijn banken, eigenlijk divans, geplaatst, rechthoekig op de richting van de vlucht; deze divans, waarvan het deksel kan worden opgelicht, doen tevens dienst als bagage-bergplaats. Onder toezicht van den mecanicien werden koffers en tassen stevig vastgesjord, om te voorkomen dat de bagage gaat werken en ongelukken veroorzaakt, wanneer de snelheid sterk vermeerderd of verminderd wordt. Over de divans kan een net worden gespannen. De toegang tot de racketten-kamer is natuurlijk voor de passagiers streng verboden. Tot de „brug” van den „kapitein” heeft men echter vrij toegang. Het voornaamste instrument in de cockpit is de snelheids-reguleator en de daarmede corresponderende rem-inrichting.

Op advies van den piloot gingen wij, toen de wijzer van de klok één uur naderde, op de divans liggen en trokken de netten over ons heen, die met stevige koordjes aan koperen haken vastgemaakt konden worden.

Dertig seconden vóór eenen klonk een bel, twintig seconden later weer. Met kloppend hart telde ik de seconden. Twee, drie.... acht, negen.... Toen hoorde ik de derde bel: ik voelde een licht

stampen als op een zeeschip, hoorde het razen van de propeller, en een oogenblik later kwam een stem uit den luidspreker: „Wij zijn opgestegen.” Wij konden nu ook vóelen, dat wij den vasten grond hadden verlaten.

Wij hadden ongeveer drie minuten gevlogen, toen de stratosphere geweldig begon te trillen; een ontzettend geraas en lawaai klonk uit de racketten-kamer en ik werd met een ruk achteruit geworpen. Wanneer het sterke, eenigszins veerkrachtige net mij niet had tegengehouden, zou ik met een smak op den grond zijn terecht gekomen. Ik kwam tot de conclusie dat wij reeds zeer hoog gestegen moesten zijn, want de atmosfeer werd ijler; ik kon slechts met stooten adem halen, het bloed klopte aan mijn slapen en veroorzaakte hoofdpijn. Ik kreeg de eigenaardige sensatie, of de haren los in mijn hoofd zaten. Het gevoel van onpasselijkheid verdween echter spoedig, doordat wij iets lager vlogen of doordat ik aan den lageren luchtdruk gewende. Doch bij tusschenpoozen kwam de hoofdpijn weer op. Ik was zoo onvoorzichtig het net van mijn divanbank los te maken en op te staan, om de cabine nader te bekijken — even later werd ik tegen den wand geworpen. Door de geweldige snelheid bleef ik tegen den wand van de cabine gedrukt, alsof de kracht van een sterken luchtstroom op mij werd uitgeoefend. Mijn ooren suisten en mijn ademhaling werd weer moeilijk, terwijl ik dacht, dat mijn kleeren plotseling te nauw waren geworden.

Een nieuwe verrassing wachtte mij, toen het mij na eenige vergeefsche pogingen gelukte mijn arm op te heffen; ik nam mijn horloge uit mijn zak, doch door de vermindering van het soortelijk gewicht, vloog het door de cabine, alsof ik het met groote kracht had weggeslingerd; het spatte uit elkaar, en de radertjes en wijzers vlogen door de cabine. Plotseling werd de druk op mijn borst weer minder; ik stond op en suisde als een tennisbal naar de andere zijde van de cabine. Ik stootte met mijn hoofd tegen de zoldering en verloor half het bewustzijn; toen ik mijn gedachten weer gebruiken kon, zat ik weer op mijn divan, dien ik krampachtig vasthield. Wijzer geworden door de ondervinding, trachtte ik zoo voorzichtig mogelijk op te staan, doch blijkbaar had ik mijn spieren